

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 4142/2019
16.01.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина, Марине Милановић, Весне Субић и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Срђан Алексић, адвокат из ..., против туженог „Србија Воз“ АД за железнички превоз путника, из Београда, чији је пуномоћник Борис Богдановић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2787/19 од 11.09.2019. године, на седници одржаној 16.01.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2787/19 од 11.09.2019. године, као изузетно дозвољеној ревизији.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог, изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2787/19 од 11.09.2019. године.

Образложење

Основни суд у Суботици, пресудом П1 1462/18 од 28.05.2019. године, делимично је усвојио тужбени захтев (став први изреке), тако што је обавезао туженог да исплати тужиоцу за период од 01.12.2015. године до 28.02.2018. године, трошкова за исхрану у току рада, одређене новчане износе, са законском затезном каматом (све ближе одређено у ставу другом изреке). Обавезао је туженог да исплати тужиоцу за период од 01.12.2015. године до 28.02.2018. године на име трошкова за регрес за годишњи одмор, одређене новчане износе, са законском затезном каматом (све ближе одређено у ставу трећем изреке). Одбио је тужбени захтев тужиоца, којим је тражио да се обавезе тужени да му на име трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора за децембар 2016. године исплати разлику преко досуђеног износа од 3.226,40 динара до траженог износа од 3.266,40 динара, са законском затезном каматом од 15.01.2017. године до коначне исплате (став четврти изреке). Обавезао је туженог да накнади тужиоцу трошкове поступка у износу од 46.700,00 динара, у року од осам дана по правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења, а у случају доцње са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате (став пети изреке).

Апелациони суд у Новом Саду, пресудом Гж1 2787/19 од 11.09.2019. године, одбио је жалбу туженог и потврдио пресуду Основног суда у Суботици П1 1462/18 од 28.05.2019. године, у усвајајућем делу.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, као посебну, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, на основу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд је на основу члана 404. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18), оценио да ревизија туженог није изузетно дозвољена.

Правноснажном пресудом одлучено је о захтеву тужиоца за исплату на име накнаде за исхрану у току рада и регреса за годишњи одмор, тако што су о праву тужиоца и о висини тражене накнаде судови одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужиоца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, због чега у овом случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и потребе новог тумачења права.

Врховни касациони суд је испитао и дозвољеност ревизије у границама својих овлашћења на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, а у вези члана 413. ЗПП и утврдио да ревизија туженог није дозвољена.

Тужба је поднета 28.12.2018. године.

Из образложења првостепене пресуде произилази да је укупан износ накнаде трошкова за исхрану и законске затезне камате 201.018,01 динара, док је укупан износ неисплаћеног регреса за коришћење годишњег одмора и законске затезне камате 96.039,46 динара.

Одредбом члана 441. ЗПП је прописано, да, ревизија је дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

У споровима ради новчаног потраживања из радног односа, ревизија је дозвољена под истим условима, као и у имовинскоправним споровима који се односе на новчано потраживање.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, је прописано, да, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Како вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде, у делу којим је усвојен тужбени захтев тужиоца, ради исплате на име накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, као

главних захтева, очигледно не прелази меродавну вредност за дозвољеност ревизије у динарској противвредности од 40.000 евра, то ревизија туженог није дозвољена, на основу цитиране одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу чл. 404. и 413. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**